

William Golding

SENYOR

DE LES

MOSQUES

**Un clàssic de la
literatura universal**

fanbooks

WILLIAM GOLDING

SENYOR DE LES
MOSQUES

Traducció de Manuel de Pedrolo

Fanbooks

Títol original: *Lord of the Flies*

© del text, William Golding, 1954

© de la traducció: Hereu de Manuel de Pedrolo, 1990

La primera edició original anglesa fou publicada per Faber and Limited,
de Londres, amb el títol *Lord of the Flies*

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2008

Primera edició en aquesta presentació: octubre del 2023

ISBN: 978-84-19150-87-5

Dipòsit legal: B. 16.278-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

El bram del cargol de mar

El noi de cabells rossos va deixar-se relliscar pels darrers pams de roca i anà orientant-se cap a la llacuna. Tot i que s'havia tret el suèter escolar que ara arrossegava amb una mà, la camisa grisa se li enganxava al cos i els cabells se li encastaven al front. Al seu entorn, el llarg entrant que s'esclafava contra la selva era com un bany de vapor. Avançava dificultosament de quatre grapes entre les plantes enfiladisses i els troncs caiguts quan un ocell, una visió vermella i groga, s'enlairà amb un crit malèfic al qual un altre crit feu immediatament ressò.

—Ei! —feia—. Espera un moment!

Els matolls que cobrien les ribes del penyal van bellugar-se i tot de gotes se'n van desprendre amb un soroll compassat.

—Espera un moment —va dir la veu—. M'he enganxat.

El noi rosset va aturar-se i s'estirà els mitjons amb un gest automàtic que, per un moment, convertí la selva en un paisatge familiar.

La veu tornà a parlar:

—Amb totes aquestes herbes gairebé no em puc moure.

El propietari de la veu sortí del bosc a reculons, entre tot de branques que esgarrapaven una llardosa jaqueta de pell. Els seus genolls nus eren grassonets i plens de rasca-

des i d'espines. Va inclinar-se, se les va treure i es girà. Era més baix que el noi rosset, i molt gros. Va avançar, mirant on posava els peus, i després aixecà els ulls protegits per unes ulleres gruixudes.

—On hi ha l'home amb el megàfon?

El noi rosset va sacsejar el cap.

—Això és una illa. Si més no, m'ho penso. És un baix d'esculls que s'endinsa en el mar. Potser no hi ha cap persona gran, per aquí.

El xicot gros semblà esbalaït.

—Hi havia el pilot. Però no era al departament dels passatgers, sinó a la cabina del davant.

El noi rosset examinava els esculls amb els ulls entretancats.

—I els altres nois —proseguí el xicot gros—. Alguns deuen haver-se salvat, oi?

El noi rosset començà a avançar tan bé com podia cap a l'aigua. Tractava de mostrar-se natural i no massa clarament desinteressat, però el noi gros va córrer al seu darrere.

—No hi ha cap persona gran?

—Em penso que no.

Ho va dir solemnement, però aleshores va sentir-se emocionat per la satisfacció d'una ambició finalment realitzada. Enfilà el cos per damunt de les mans i somrigué al noi gros que ara veia invertit.

—No hi ha cap persona gran!

El xicot gros reflexionà un moment.

—El pilot.

El noi rosset es deixà caure sobre els peus i s'assegué sobre la terra que cremava.

—Deu haver-se'n anat després de deixar-nos aquí. No podia aterrar. L'avió tenia rodes.

—Ens han atacat!

—Tornarà.

El noi gros sacsejà el cap.

—Quan baixàvem he mirat per la finestra. He vist l'altra banda de l'avió. En sortien tot de flames.

Mirà amunt i avall del penyal. El noi rosset allargà la mà i va tocar l'extrem escantellat d'un tronc. Per un moment, semblà interessat.

—I què li ha passat? —preguntà—. On és, ara?

—El temporal l'ha arrossegat cap al mar. Més perillosos eren els troncs que queien. Encara hi devia haver alguns nois.

Va vacil·lar una mica i després tornà a parlar:

—Com te dius?

—Ralph.

El noi gros esperà que l'altre li preguntés també el seu nom, però el noi rosset no aprofità l'ocasió; va somriure vagament, s'aixecà i un cop més avançà cap a la llacuna. El noi gros va seguir-lo sense perdre'l de petja.

—Suposo que n'hi ha més d'escampats per aquí. No n'has vist cap?

Ralph denegà amb el cap i accelerà el pas. Aleshores ensopegà amb una branca i va caure sorollosament.

El noi gros va aturar-se al seu costat, panteixant.

—La meva tia em va dir que no havia de córrer —explicà—. A causa de la meva asma.

—Asma?

—Sí. No puc respirar bé. Era l'únic noi de l'escola que tenia asma —digué el xicot gros amb un pèl d'orgull—. I des dels tres anys que duc ulleres.

Se les va treure i, parpellejant i somrient, les allargà a Ralph; després va posar-se a netejar-les, fregant-les con-

tra la jaqueta de pell bruta. Una expressió de dolor i de concentració interior alterà els pàl·lids contorns de la seva cara. Va fregar-se la suor de les galtes i es posà ràpidament les ulleres sobre el nas.

—Aquesta fruita...

Mirà al seu entorn i repetí:

—Aquesta fruita. Confio...

Es col·locà les ulleres, se separà de Ralph i va ajupir-se entre els embullats matolls.

—De seguida estaré llest...

Ralph va desenredar-se amb precaució i s'anà allunyant entre el brancatge. Uns segons després va sentir els gemecs del noi gros al seu darrere i arrencà a córrer cap a la cortina verda que encara el separava de la llacuna. S'enfilà per damunt d'un tronc caigut i va trobar-se fora de la jungla.

Tota la costa era emplomallada de palmeres. Els arbres es dreçaven, s'inclinaven o es repenjaven contra la llum i les seves copes verdes penjaven a més de trenta metres d'altura. Sota seu la terra formava una riba coberta amb una herba gruixuda, rebregada per l'impacte dels arbres caiguts i inundada de cocos i de rebrots de palmera. Més enllà, s'estenien la fosca de la selva i l'espai obert del penyal. Ralph va aturar-se amb una mà repenjada contra un tronc gris i amb els ulls entretancats mirà cap a l'aigua resplendent. Mar endins, potser a la distància d'una milla, l'escuma blanca s'abatia contra un escull de coral darrere el qual la mar era d'un color blau fosc. Dintre l'arc irregular del coral la llacuna reposava tan immòbil com un llac de muntanya —una aigua de matisos blaus, verds foscos i porpra. La badia que hi havia entre el ribatge de les palmeres i l'aigua dibuixava un arc trencat, aparent-

ment inacabable, ja que a l'esquerra de Ralph la perspectiva de palmeres, badia i aigua s'estenia fins a l'infinit. I per damunt de tot això, gairebé visible, planava la calor.

Va saltar del marge. Sota les seves sabates negres la sorra era espessa i la seva escalfor el va sorprendre. S'adonà del pes dels seus vestits, va llençar enèrgicament les sabates i, amb un sol moviment, va arrencar-se els mitjons amb les lligacames. Llavors tornà a saltar a la riba, es va treure la camisa i va quedar-se dret entre els cocos en forma de cranis mentre les ombres verdes de les palmeres i del bosc li relliscaven per la pell. Es va desfer la sivella en forma de serp del cinturó, es va treure els pantalons i els calçotets d'una estrebada i va quedar-se nu, mirant cap a l'enlluernament de la badia i de l'aigua.

Era prou gran —tenia dotze anys i mesos— per haver-se després de la prominent grossor de la infància i al mateix temps no prou entrat en l'adolescència per sentir-se desmanegat. Ara es podia veure que tenia les espatlles prou amples i robustes per ser un boxejador, però la boca i els ulls tenien un no sé què de dolç, que revelava la seva bondat. Palpà sense insistència el tronc d'una palmera i, finalment obligat a creure en la realitat de l'illa, va tornar a riure ple d'alegria i va penjar-se de les mans. Va deixar-se caure fàcilment sobre els peus, saltà a la badia, s'agenollà i va recollir una doble braçada de sorra que apilà contra el seu pit. Llavors es va asseure i mirà cap a l'aigua amb uns ulls excitats i brillants.

—Ralph...

El noi gros va baixar del marge i va asseure's amb molt de compte sobre la riba.

—Sento molt que em passi això. La fruita...

Va eixugar-se les ulleres i se les penjà al nas. La mun-

tura s'obria en una V profunda i rosada a l'indret del pont. Mirà críticament el cos daurat de Ralph i després es mirà els seus vestits. Allargà una mà cap a l'extrem de la cremallera que li baixava pel pit.

—La meva tia...

Aleshores, decidit, obrí la cremallera i es va treure la jaqueta de pell per damunt del cap.

—Ja està!

Ralph va mirar-lo de cua d'ull, sense fer-hi comentaris.

—Suposo que haurem de preguntar com se diuen —feu el noi gros— i establir una llista. Hauríem de tenir una reunió.

Ralph no li'n va fer cas i el noi gros es va veure obligat a prosseguir:

—Que em diguin com vulguin —feu confidencialment— mentre no em diguin com solien fer-ho a escola.

Ralph va mostrar-se dèbilment interessat.

—Com et deien?

El noi gros mirà per damunt de la seva espatlla i s'inclinà cap a Ralph. Xiuxiuejà:

—Solien dir-me «Porquet».

Ralph esclafí la rialla i, amb un salt, es posà dret.

—Porquet! Porquet!

—Ralph... si et plau!

El Porquet unia les mans en un gest aprensiu.

—He dit que no volia...

—Porquet! Porquet!

Ralph va allunyar-se, dansant sota l'aire ardent de la badia, i després retornà com si fos un avió de caça, amb les ales plegades cap enrere, i metrallà el Porquet:

—Tacatac!

Va llençar-se sobre la sorra, als peus del noi, on va quedar-se rient.

—Porquet!

El Porquet va somriure sense ganes, content a despit d'ell mateix d'aquella prova d'atenció.

—Mentre no ho diguis als altres...

Ralph reia de cara a la sorra. Per la cara del Porquet tornà a estergir-se una expressió adolorida i concentrada.

—Un segon.

Va córrer de nou cap a la selva. Ralph va aixecar-se i trotà cap a la seva dreta.

En aquell indret, un espai quadrat tallava abruptament la badia; una gran plataforma de granit s'endinsava fermament en la selva, en la riba, en la sorra i en la llacuna, formant una escullera de prop d'un metre d'alçada. El capdamunt era cobert per una prima capa de terra i d'herbes rasposes que les palmeres joves ombrejaven. No disposaven de prou terra per fer-s'hi altes i quan havien crescut uns cinc metres queien i s'assecaven, formant una barreja de troncs entrecreuats en els quals era molt còmode de seure. Les palmeres que continuaven dretes bastien una mena de teulada verda a la part baixa de la qual tremolaven els enredats reflexos de la llacuna. Ralph s'enfilà en aquesta plataforma, observà que era fresca i ombrejada, aclucà un ull i decidí que les ombres del seu cos eren veritablement verdes. Avançà cap al sortint de la plataforma que donava al mar i va quedar-se mirant l'aigua. Era tan transparent que es veia el fons i l'eflorescència del coral i de les herbes tropicals li donava una gran brillantor. Un banc de peixets centellejants rondava d'una banda a l'altra. Ralph va parlar-se a ell mateix, fent ressonar les cordes més profundes del seu encantament:

—Hooo!

Més enllà de la plataforma hi havia encara altres motius de satisfacció. Algun acte de Déu —potser un tifó o la tempesta que havia acompanyat la seva arribada— havia amuntegat tot de sorra dins la llacuna i ara, a la badia, hi havia un toll llarg i profund a l'altre extrem del qual es dreçava un marge alt de granit. Ralph ja havia estat decebut altres vegades per l'enganyosa aparença de profunditat dels tolls a la platja i per això va atansar-se al que tenia davant preparat per sofrir un desengany. Però l'illa feia honor a la seva aparença i aquell toll increïble —el qual era ben clar que la mar només envaïa en el moment de la marea alta— era tan profund en un extrem que l'aigua tenia una tonalitat verd fosc. Ralph va inspeccionar detingudament els trenta metres propers i després s'hi submergí. L'aigua era més calenta que la seva sang, cosa que li donava la sensació de nedar en un bany.

El Porquet va tornar a fer la seva aparició, va asseure's a la riba rocosa i observà envejosament el cos verd i blanc de Ralph.

—Saps nedar.

—Porquet.

El noi es va treure les sabates i els mitjons, els col·locà amb compte a la riba i tocà l'aigua amb un dit del peu.

—És calenta!

—Què esperaves?

—No esperava res. La meva tia...

—A la merda, la teva tia!

Ralph se submergí i va nedar per sota de l'aigua amb els ulls oberts; el marge sorrenc del toll s'enfilava com el vessant d'un turó. Va girar-se, contenint la respiració, i una llum daurada dansà i va partir-se arran de la seva

cara. El Porquet semblava decidit i es treia els pantalons. Un moment després va quedar-se nu, pàllid i gras. Avançà de puntetes pel costat sorrenc del toll i va asseure's amb l'aigua fins al coll, somrient orgullosament cap a Ralph.

—No vols nedar?

El noi denegà amb el cap.

—No en sé. No m'ho deixaven fer. La meva asma...

—A la merda, la teva asma!

El Porquet va acollir l'exclamació amb una mena de paciència resignada.

—Tu sí que en saps.

Ralph bracejà cap al marge, submergí la boca i deixà escapar un brollador d'aigua enlaire. Llavors aixecà la barbeta i parlà:

—Als cinc anys ja en sabia. Me'n va ensenyar el pare. És comandant de la marina. Quan li donin permís ens vindrà a rescatar. De què fa, el teu pare?

El Porquet va enrojolar-se tot d'una.

—És mort —va dir ràpidament— i la meva ma...

Es va treure les ulleres i buscà inútilment alguna cosa amb la qual netejar-les.

—Visc amb la meva tia. Té una confiteria. Em feia uns grans tips de caramels. Podia menjar-ne tants com volia. Quan ens vindrà a rescatar, el teu pare?

—Tan aviat com podrà.

El Porquet va alçar-se tot regalimant aigua i va quedar-se dret, nu, netejant les ulleres amb un mitjó. Ara, a través de la calor del matí, no els arribava més soroll que el bramul llarg i rondinaire de les aigües que trencaven contra els baixos d'esculls.

—Com pot saber que som aquí?

Perquè sí, pensà Ralph, perquè sí, perquè sí. La remor de les aigües contra els baixos semblava haver-se allunyat.

—L'hi diran a l'aeroport.

El Porquet sacsejà el cap, es posà les ulleres que centellejaven i mirà cap a Ralph.

—No l'hi podran pas dir. No has sentit què ha dit el pilot? Això de la bomba atòmica? Tots són morts.

Ralph va sortir de l'aigua i es quedà davant el Porquet, considerant aquest problema inoportú.

El Porquet insistí:

—Això és una illa, oi?

—M'he enfilat en una roca —va dir Ralph lentament— i m'ha semblat que sí.

—Tots són morts —digué l'altre— i això és una illa. Ningú no sap que som aquí. Ni el teu pare ni ningú...

Els llavis li tremolaren i les ulleres li van quedar entelades d'humitat.

—Potser ens haurem de quedar aquí fins que ens morirem.

Amb aquesta paraula la calor semblà augmentar fins a convertir-se en un pes amenaçador, i la llacuna els atacà amb la seva fulguració enlluernadora.

—Agafaré la roba —digué Ralph—. La tinc per aquí.

Sota l'enemistat del sol, trotà al llarg de la sorra, travessà la plataforma i trobà la seva roba escampada. Tornar-se a posar la camisa grisa era una cosa estranyament agradable. Aleshores s'enfilà al marge de la plataforma i es va asseure en un tronc, sota l'ombra verda. El Porquet va seguir-lo amb gairebé tota la seva roba sota l'aixella. Amb tot de precaucions, es va asseure en un tronc caigut, a tocar de la petita elevació que dominava la llacu-

na; la barreja de reflexos lluminosos centellejà al seu damunt.

Llavors parlà:

—Cal que busquem els altres. Hem de fer una cosa o altra.

Ralph no contestà. Eren en una illa de coral. Ben protegit del sol i sense fer cas de les paraules malastrugues del Porquet, el noi somniava agradósament.

L'altre insistí:

—Quants som?

Ralph s'inclinà endavant i va quedar-se dret davant el Porquet.

—No ho sé.

Ací i allà, tot de petites alenades fregaven les aigües clares sota la calitja. Quan la brisa arribava a la plataforma, les fulles de les palmeres xiuxiuejaven i tot de glops de llum indecisa s'esmunyien pels seus cossos o es movien en l'ombra com un conjunt de coses brillants i alades.

El Porquet aixecà els ulls fins a Ralph. Totes les ombres que queien sobre la cara del noi eren invertides: verdes les del capdamunt i clares i brillants les que procedien de la llacuna. Una taca de llum se li arrossegava pels cabells.

—Hem de fer una cosa o altra.

Ralph mirà més enllà d'ell. Aquí, a la fi, es tornava real una cosa que sovint havia imaginat però que mai no s'havia realitzat del tot. Els llavis de Ralph van partir-se en un somriure embadalit i el Porquet, que va interpretar-ho com un senyal de reconeixement, va riure satisfet.

—Si de veritat és una illa...

—Què és, allò?

Ralph havia deixat de somriure i assenyalava cap a la llacuna. Entre les falgueres verdes hi havia una cosa de color clar.

—Una pedra.

—No. Un cargol de mar.

Tot d'una, el Porquet s'animà amb una excitació tota educada.

—És veritat. És un cargol de mar! Ja n'havia vist un com aquest. Penjat a la paret de casa d'un amic. Ell en deia una conquilla. Solia bufar-hi i llavors acudia la seva mare. Val tant com...

Prop del colze de Ralph un rebrot de palmera s'inclinava cap a la llacuna. De fet, el seu pes ja començava a escrostonar el terra, poc consistent, i aviat cauria del tot. El noi arrencà el petit tronc i començà a xipollejar en l'aigua mentre els peixets resplendents s'escapaven a dreta i esquerra. El Porquet va inclinar-se perillosament endavant.

—Ep! La partiràs si...

—Calla!

Ralph parlà sense prestar-hi atenció. El cargol de mar era interessant, bonic, una cosa amb la qual valia la pena de jugar; però els fantasmes vivents del seu somni encara s'interposaven entre ell i el Porquet, que en aquest context semblava una incongruència. Ralph va servir-se d'una mà com si fos un alçaprem i amb l'altra va pitjar fins que el cargol s'aixecà, gotejant, perquè el Porquet pogués agafar-lo.

Ara que el cargol ja no era solament una cosa que es podia veure, sinó que podia ésser tocada, Ralph també va excitar-se. El Porquet balbucejà:

—...una conquilla; molt valuosa. Em penso que si en

vols comprar una has de pagar moltes, moltes pessetes. Aquell noi la tenia a la paret del jardí i la meva tia...

Ralph agafà el cargol de mar de les mans del Porquet i una mica d'aigua li regalimà pel braç. El cargol era d'un color crema fosc amb tot de petits tocs d'un rosat descolorit. Entre l'extrem del capdamunt, on s'havia obert un petit forat, i els llavis rosats de la boca, hi havia gairebé un pam de closca amb una petita espiral recargolada i coberta amb un dibuix delicat, en relleu. Ralph va fer caure la sorra que hi havia a l'interior.

—...bramava com una vaca —digué—. També tenia unes quantes pedres blanques i una gàbia amb un lloro verd. Naturalment que no bufava les pedres, i deia...

El Porquet va fer una pausa per tal de recobrar l'alè i acaricià l'objecte brillant que Ralph tenia a les mans.

—Ralph!

Ralph aixecà la vista.

—Ens en podem servir per cridar els altres. Celebrar una reunió. Quan ens sentin, vindran...

Mirava el seu company amb una expressió satisfeta.

—Oi que ho volies fer? Oi que l'has tret de l'aigua per això?

Ralph va tirar-se enrere els seus cabells rossets.

—Com ho feia, el teu amic, per bufar el cargol?

—Com si anés a escopir —digué el Porquet—. La meva tia no m'ho deixava fer a causa de la meva asma. El meu amic deia que calia bufar des d'aquí baix. —I va tocar-se el prominent abdomen amb la mà—. Prova-ho, Ralph. Crida els altres.

Insegur, Ralph va prémer l'extrem més estret del cargol de mar contra la seva boca i bufà. Només va sentir-se un sorollet precipitat que sortia d'ell mateix. Aleshores va

eixugar-se la sal dels llavis i ho tornà a provar, però el cargol va restar silenciós.

—Feia com si escopís.

Ralph projectà els llavis endavant i expulsà un glop d'aire dins el cargol, el qual va deixar sentir un soroll feble, escanyat. La cosa els va divertir tant que Ralph va seguir bufant amb tot d'espetarrecs entre rialles.

—Bufava des d'aquí.

Ralph va comprendre què volia dir, i bufà dins el cargol amb aire del seu diafragma. L'objecte sonà immediatament. Una nota profunda i forta explotà sota les palmeres, s'escampà per la jungla espessa fins que les parets de granit de la muntanya els tornaren el ressò. Un núvol d'ocells s'aixecà de les copes dels arbres i alguna cosa xisclà i s'esmunyí arran de terra.

Ralph se separà el cargol dels llavis.

—Carall!

La seva veu normal semblava un xiuxiueig després de la nota explosiva del cargol de mar. Se'l va tornar a atansar als llavis, respirà a fons i bufà de nou. La nota explotà encara, i aleshores, sota la seva pressió ferma, augmentà d'una octava i es convertí en un trompeteig estrident, més penetrant que abans. El Porquet cridava alguna cosa; la seva cara tenia una expressió satisfeta i les ulleres li centellejaven. Els ocells piulaven, els animalons s'escapaven corrent. Ralph va quedar-se sense alè; la nota baixà una octava, va convertir-se en una dèbil queixa, en una remor d'aire.

El cargol de mar va quedar-se silenciós, reduït a una closca brillant; a Ralph se li havia enfosquit la cara per falta d'aire i l'illa era plena de xiscles d'ocell i de ressons sorollosos.